

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον αριθμόντες χρόνον
την κλεινήν ακολουμην γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' έντακόσια δέκα
κι' όλα τὰ σαθρά τελέα.

Έδδόμεν του Μαρτίου κι' είκοστή,
προπάτορες ύμνούνται σεβαστοί.

Χίλια δεκαπέντε κι' έκατόν άκόμη,
έορτη μεγάλη και ρητόρων βρομοί.

Με νέον πόνον πρό των προγόνων.

Πάντα μπροστά μας ζωντανοί, πάντα μπροστά μας νέοι,
με την δική σας την πνοή τὸ γένος αναπνέει.
Κί' όσο διαβαίνουν αὶ καιροὶ κί' όσο περνούν τὰ χρόνια
τόσο ψηλά πυργόνονται κορμοστασιάς μεγάλαις,
τόσο βροντούν πρὸ δυνατὰ τὰ κλεφτικὰ μηλιόνα
καὶ πρὸ πολὺ λαμποκοπούν τὰ δαιμασκά κί' ἡ πάλαις.

Τὸ πλο τῆς νέας εποχῆς, τὸ τυρινὸ κανόνι
ζηλεύει τὰ τουφέκια σας, τὰ πυροβολικά σας,
σκύβει στὸ καρνοφύλλι σας, σκύβει καὶ στὸ μηλιόνι,
καὶ μόν' άνδραγαθήματα μᾶς μένουσιν τὰ δικά σας.

Τὰ τιμημένα τάρματα καιρὸς δὲν τὰ παλῆνει,
κί' ὅπως περνοῦνε χρόνια
ὡς οὐ' στη γῆ δὲν στείλουσιν φῶς ἀστέρια σελασφόρα
κί' εμεῖς αὐτὸ νομίζομε πῶς μᾶς τὸ στέλλουσιν τώρα,
ἔτσι καὶ τῶν προπαίων σας τὸ φῶς τὸ μακρινὸ
φεγγισολεῖ τριγύρω μας ὡσάν σημερινόν.

Τὸν Μορσᾶς κί' ἐγὼ πιπρὰ θρηνηλογῶ.

Τὴν δόξα σας τὴν μάννα σου' στὰ ξένα,
κί' ἐκείνη τὸ νεκρὸ τῆς τὸ παιδί
μ' Ἑλληνικὸ τὸ δόξασε κλαδί,
ποῦ τῶσφε μὲ μάτια βουρκιωμένα.

Τί' στεφάνια σ' ἐστόλισαν στὴν ἄλλη,
τὴν Γαλλικὴ πατρίδα τὴ μεγάλη.
Κί' ἂν τοῦτα ξεφυλλίσουν μὲ τὸν χρόνον,
ἀλλὰ πνοὴ καιροῦ δὲν θά μαράνη
καὶ τῆς μικρῆς πατρίδας τὸ στεφάνι,
ποῦ μὲ τῆς μάννας τὸ πλεξε τὸν πόνον.

